

3 Октомврий.

Бързо се поправямъ. Есенниятъ мрътвосладъ не повреди моитѣ листенца и цвѣтчета. Чувствувамъ се като еделвайсъ, който не се бои отъ студътъ. Може би, огницата е сгрѣла тѣлото ми, до нажежаване душата. . . Потръпнахъ, тя е свита въ дълбочинитѣ на сществото ми. Азъ се боя отъ общочовѣшкитѣ страдания — тѣ помжно се понасятъ, отколкото личнитѣ. Страхъ ме е да чувамъ стенанията на душитѣ, които въ съзвучие плачатъ на единъ и сщщи гласъ за различни страдания. . .

Азъ, ако страдамъ, страдамъ за себе си, но защо трѣбва да ми се налагатъ чуждитѣ страдания, или пъкъ моитѣ на другитѣ страдащи души?

За мигъ въ съзнанието ми отъ невидѣлица изпъкна ужасната сцена на Зарковата смъртъ . . . Сълзи потекоха отъ очитѣ ми и както цалувката се дава на умрѣлъ близъкъ, така тѣ капятъ и мокрятъ дрехитѣ ми, обливатъ лицето и ржцетѣ ми и усѣщамъ, че изтича заедно съ тѣхъ и моята душа. . . Оставамъ бездушна, съ вторачени очи въ размахали костеливитѣ си ржце призраци и менъ ме вкоченява студъ и мразъ.

Мжча се да погледна, както нѣкога презъ знойнитѣ дни на моя животъ, ала погледътъ ми е буря, която закрива вселената съ вихрушки.

Сама съмъ мжченица всрѣдъ бури и неволи, всрѣдъ кървави стихии, всрѣдъ мрътвешкитѣ хороводи и нестихващитѣ пожари, що разтапятъ канаритѣ и тѣ потичатъ като огнена рѣка презъ вѣковнитѣ гори и ги опустошаватъ.

Сама всрѣдъ огнена лава, сама мжченица отъ жалби и милости по изгасващи въ прокуда бранници. . .

Мжка ме души. Искамъ да плача съ гласъ. Искамъ да заглуша стихийния ревъ на несмѣлчващия ураганъ, който руши всичко, а пожаритѣ го довѣршватъ.

И да плача не мога, сълзитѣ текатъ и не могатъ да измиятъ мжката ми. Таранитѣ разтърсватъ земята и сгърчватъ въ конвулсии тѣлото ми. . . То е немошно вече да се отдаде напълно и на самата смъртъ.

Деньтъ е свѣтълъ — детски смѣящи се очи; тѣ не познаватъ тжгитѣ по рутящия се свѣтъ.

.